

навжтре въ гората юнака и изпълнява заповѣдта на войводата. Сетне, вѣренъ на хайдушкото правило, заравя отсѣчената глава, за да се не гаврятъ вразитѣ съ юнака. Юнашка смъртъ и юнашко погребение. Това е единствената жертва отъ юначнитѣ борци, които причиняватъ сто пѣти по-голъма загуба на вѣковния врагъ въ убити и ранени.

Когато изгрѣватъ яснитѣ звезди по небесната синевина, дружината, която си е пробила пѣтъ, е минала презъ горитѣ на Неданъ и Бутово и трѣгва по посока къмъ Павликени. После тя върви край Патрешъ и Горни-Турчета, (Бѣла-черква) минава рѣката Росица. Тукъ решаватъ да оставятъ ранениятъ юнакъ Дамитъръ Мънзовъ на единъ овчаръ въ овчарскитѣ кошари.

— Той е българинъ, християнинъ, твой братъ. Трѣгналъ е да се бие съ турцитѣ за ваше добро! Прибери го, нахрани го, гледай го, за което и Богъ ще те възнагради — казва на овчаря Хаджията и му дава половинъ лира въ ржката.

Овчарьтъ обещава, но заминала дружината, Мънзовъ билъ предаденъ на потерата, която го съсѣкла въ кошарта¹⁾.

¹⁾ Това, споредъ З. Стояновъ Четитѣ, Хр. Н. Македонски, Записки, София, 1899, стр. 77, пише, че само го оставили, но не казва нищо за убийството; Ю р д. Ю р д. И н д ж е т о разказва, че Мънзовъ